

CHƯƠNG THỨ MƯỜI TÁM

KẺ CHẾT SỐNG DẬY

Hai người quay trở về Tế Nam thành.

Hình như biết rõ tâm tình ưu tư của Tiểu Phi, dọc đường Nam Cung Linh cứ im lặng đi bên cạnh, không hề khơi chuyện quấy rầy ý nghĩ của người bạn đồng hành.

Về đến thành Tế Nam đã là đêm khuya của ngày thứ ba.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở dài lên tiếng:

-Lưu huynh mắc công một chuyến đi không về rồi, tiểu đệ cũng hết sức là thất vọng !

Tiểu Phi cười ha hả:

-Tại đệ hay gánh bàn đọc mướn, hại Bang chủ một chuyến rã đôi giò, đáng lý phải mời Nam Cung huynh uống vài chung mới phải !

Nam Cung Linh xua tay lia lịa:

-Một lần hầu rượu Lưu huynh, ít nhất cũng phải say khướt ba ngày trời, xin Lưu huynh tha cho !

Thật ra, ý của Tiểu Phi chỉ muốn đuổi gã đi càng sớm càng hay nên chộp ngay cơ hội:

-Lần này thì tha cho, nhưng nếu còn lẩn quẩn ở đó, đệ có thể đổi ý lắm đấy !

Quả nhiên, Nam Cung Linh vội vòng tay cáo từ và cười ha hả phóng đi.

Tiểu Phi chờ hẵn đi khuất lập tức đi riết đến bờ hồ Đại Minh.

Lần này, không một chút phí công, chàng đã tìm được ngay chỗ của Hắc Trân Châu.

Vừa nhìn thấy chàng, đôi mắt tròn đen nhánh hơn trân châu của gã như sáng hơn thêm.

Hắc Trân Châu thót nhanh lên bờ, hỏi nhanh:

-Có gặp được Thu Linh Tố không ?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy có người cố ý ngăn trở, nhưng cuối cùng ta vẫn gặp được nàng.

Hắc Trân Châu lại hỏi:

-Nàng đẹp lắm phải không ?

Tiểu Phi cười cười:

-Sao các hạ giống y đàn bà thế ? Sao không hỏi ta với nàng nói những chuyện gì, trái lại đi hỏi ta nàng đẹp hay không ? Đáng tiếc là nàng đã che mặt bằng một lớp sa đen, ta không sao nhìn thấy dung mạo nàng thế nào ?

Xem chừng Hắc Trân Châu càng thất vọng hơn cả Tiểu Phi, gã thở dài hỏi tiếp:

-Nàng nói với người những chuyện gì ?

Tiểu Phi cười buồn:

-Nàng nói là không nhớ mình có viết bức thư ấy.

Hắc Trân Châu sững sốt:

-Không lẽ bức thư đó không phải nàng viết ?

Tiểu Phi cắn môi:

-Nếu như thật nàng có viết những bức thư ấy, tất phải biết rõ bọn Tây Môn Thiên đều chết vì nàng, chỉ vì nàng tại sao lại lừa dối ta ? Không lẽ chẳng muốn ta giúp nàng vạch trần cái bí mật đó ?

Hắc Trân Châu suy nghĩ một lúc và lẩm bẩm:

-Phải ! nàng không có lý do gì mà lừa dối người, nhưng ...

Gã vụt nắm chặt cánh tay của Tiểu Phi, kêu lên:

-Người nói là mặt nàng có trùn sa đen, có phải không ?

Tiểu Phi khe khẽ gật đầu:

-Phải !

Hắc Trân Châu nói tiếp:

-Hay là người gặp người không phải là Thu Linh Tố ? Mà có thể do người khác giả dạng ?

Tiểu Phi quả quyết:

-Quyết không thể do người khác giả dạng !

Hắc Trân Châu nghi ngờ :

-Người chưa hề thấy mặt nàng, tại sao lại biết là không phải do người khác giả dạng ?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy chưa nhìn thấy mặt nàng, nhưng giọng nói ấy, phong độ ấy, trọn đời không một ai bắt chước cho giống được. Huống hồ, nếu nàng là người giả, tất không khi nào cho người đón đường cản trở ta gặp nàng !

Hắc Trân Châu thở dài sườn sượt:

-Như thế thì, sự bí mật này không còn ai vạch trần nổi rồi sao ?

Tiểu Phi cười tự tin:

-trong mắt Đạo Soái Lưu Hương, không có sự bí mật nào mà không thể vạch trần được !

Hắc Trân Châu cười lạt:

-Trong mắt người có được gì ? Phải chăng chỉ có hai chữ tự kiêu ?

Tiểu Phi không trả lời mà đưa mắt nhìn quanh bốn phía và vụt hỏi:

-Cái người mà ta nhờ các hạ lưu ý giùm, không lẽ vẫn chưa đến ?

Hắc Trân Châu đáp:

-Đã đến rồi !

Tiểu Phi mừng rỡ:

-Các hạ đã thấy nàng ? Vậy nàng ở đâu ?

Hắc Trân Châu đáp thật tỉnh:

-Chết rồi !

Giọng nói của gã thật thản nhiên thật rõ ràng không lớn lắm mà cũng chẳng nhỏ lắm, nhưng Tiểu Phi nghe như tiếng sét nổ ình trong tai.

Chàng nhảy dựng lên, túm lấy đầu vai của Hắc Trân Châu hỏi gấp:

-Người nói sao ?

Hắc Trân Châu vẫn cứ thản nhiên :

-Ta nói là nàng bị người giết chết rồi !

Tiểu Phi bàn tay rung lên :

-Các hạ ... các hạ nhìn thấy ?

Hắc Trân Châu gật đầu :

-Phải ! Ta nhìn thấy.

Khoé mắt của Tiểu Phi gần như toét ra được, chàng tròn tròn đôi mắt, rít lên:

-Các hạ có thể trở mặt để nhìn nàng bị giết à ? Lòng ... lòng dạ các hạ để ở đâu ?

Hắc Trân Châu nghe đầu vai mình đau nhói lên như sựt vỡ ra vì cái bóp của đôi phương. Nhưng gã vẫn cắn răng chịu đựng không kêu một tiếng, khoé mắt dù đã ướt ướt long lanh, nhưng giọng nói vẫn cứ lạnh lùng:

-Ta đứng im và mặc kích thì sao ? Người đâu có bảo ta phải bảo vệ nàng ? Huống hồ, ta với nàng có quen biết gì đâu ? Nàng sống hay chết có liên hệ gì đến ta chứ ?

Tiểu Phi đưa mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Trân Châu, bàn tay cũng từ từ buông thõng xuống, thân hình lão đảo, cuối cùng té ngồi trên chiếc ghế ...

Tô Dung Dung của chàng chết rồi !

Một người em gái hiền hậu dịu dàng như thế lại chết đi, chết một cách thảm thương. Tiểu Phi thực không thể tin, không làm sao tin được trên đời có kẻ nhẫn tâm xuống tay giết chết nàng.

Đôi mắt to tròn của Hắc Trân Châu theo dõi từng nét biến đổi trên khuôn mặt của Tiểu Phi, cuối cùng gã cắn cắn vành môi, cất tiếng hỏi:

-Cô gái ấy đối với người quan trọng lắm à ?

Tiểu Phi nói như rít lên:

-Các hạ không làm sao lường nổi là sự quan trọng của nàng đối với tôi là thế nào, thà tôi để cho người ta phân thân tôi, hơn là mình thấy nàng bị bất cứ người nào hãm hại !

Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc và y như bị cái gì kích động gã dậm chân nói to:

-Người tha hồ mà bi thương nàng, còn ta không có gì với nàng mà phải bi thương cả, vả lại, người cũng không có quyền gì để bắt ta phải bi thương với một người mà ta không từng quen, có phải thế không ?

Tiểu Phi vụt đứng dậy và lại nắm cứng lấy đầu vai gã :

-Phải ! Các hạ không cần phải tiếc thương nàng, nhưng các hạ cần phải cho ta biết, kẻ giết nàng là ai ?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc lâu mới từ từ đáp:

-Nàng đến đúng vào lúc chạng vạng đêm qua, nàng vào trong ngôi đình kia mắt cứ ngó quanh ngó quất hướng này rồi hướng kia, ta chỉ nhìn qua cũng nhận được ngay là người mà người đã nói vừa định bước sang ...

Tiểu Phi rít lên:

-Nhưng các hạ chưa bước sang phải không ? Bằng không nàng đâu đến đổi chết?

Hắc Trân Châu vẫn một giọng lạnh lùng :

-Ta chưa kịp bước sang thì thấy có bốn người bước vào đình hình như bốn người đó biết nàng, nói với nàng đôi câu gì đó, ta thấy nàng mỉm cười đáp lại ...

Tiểu Phi chận hỏi:

-Bốn người đó dáng dấp thế nào ?

Hắc Trân Châu đáp :

-Ta với họ cách nhau một khoảng xa, nên không trông thấy, mà chỉ thấy họ đều mặt trường bào màu lục, trông chói mắt lắm.

Tiểu Phi cười lạnh:

-Muốn hại người, lại mặc thứ y phục màu sắc chói mắt như thế nhất định là phải có dụng ý !

Hắc Trân Châu gật đầu:

-Đúng lắm ! Bọn chúng cố ý muốn cho người ta chú trọng lên màu sắc phục mà quên đi việc chú ý lên khuôn mặt, y phục có thể cởi bỏ bất cứ lúc nào !

Tiểu Phi đôi mắt quắc lên:

-Các hạ đã biết điểm đó, tại sao chẳng đặc biệt lưu ý ?

Hắc Trân Châu lạnh lùng chận ngang:

-Điểm đó sau này ta mới nghĩ ra, còn lúc đó, ta đâu phải thần tiên mà biết chúng sắp giết người chứ ? Huống chi, ta thấy cô gái đó có quen biết với đám người kia, thì ta lưu ý làm gì ?

Tiểu Phi mím môi thở dài:

-Vậy họ hạ thủ bằng cách nào ?

Hắc Trân Châu ánh mắt không hề rời khỏi nét mặt của Tiểu Phi :

-Thấy họ chuyện trò một lúc khá thân mật, ta càng chẳng muốn xen vào, ta lại thấy bốn gã áo lục hình như bảo nàng đi theo, và nàng lắc đầu từ chối không muốn đi. Bốn gã nó lại vung tay múa chân hình như cố thuyết phục, nàng cứ mỉm cười và lắc đầu. Bốn gã họ dường như chẳng biết làm sao, nên cung tay mừng tượng định đi ...

Tiểu Phi không dần được hỏi nhanh:

-Rồi về sau thế nào ?

Hắc Trân Châu nụ cười như sắc lại:

-Làm gì có chuyện về sau nữa ? Chính trong khi mà họ vòng tay, từ trong ống tay áo bốn người, ám khí cùng lướt bay ra như sao giăng. Ám khí của chúng đã nhiều, lại nhanh, khoảng cách cũng quá gần, thiếu nữ nọ tuy có nhảy vọt lên tránh, nhưng không làm sao kịp. Sau một tiếng rú thảm thiết, nàng chới với, té úm xuống đất hồ.

Tiểu Phi giọng nói 9đã lạc hẳn:

-Những ... những mũi ám khí đó ... Thật ghim cả trên mình nàng à ?

Hắc Trân Châu lộn tròn đôi mắt :

-Không ghim mình nàng, không lẽ ghim mình ta !

Tiểu Phi nói qua hai hàm răng rít chặt:

-Các hạ thấy nàng bị ám toán, không lẽ ... không lẽ ...

Hắc Trân Châu nói to lên:

-Người cho ta là hạng gì ? Không lẽ là gỗ đá ? Thấy nàng bị người ta ám toán, tất nhiên là ta hết sức kinh mang, nhưng khi chạy đến nơi, bốn tên áo lục nọ đã chẳng còn thấy bóng, mặt nước hồ tuy không ngớt nổi lên từng bọt máu hồng, nhưng tuyệt nhiên không còn nhìn thấy xác của nàng !

Chẳng kịp nghe nàng nói dứt, Tiểu Phi đã như con trót quay phắt người phóng đi.

Nhìn hút theo thân pháp nhẹ hơn cả chim trời của Tiểu Phi, Hắc Trân Châu cắn môi thở dài:

-Không ngờ một con người cứng cỏi lạnh tỉnh như thế, cũng có lúc khích động đau đớn như ai ! Cái người làm cho hấn khích động thương tâm được như thế, kể ra dù chết cũng vẫn còn có phước !

Hàng lan can bọc quanh ngôi đình mát đã được tu bổ kỹ càng.

Bên dưới lan can, mặt nước hồ vẫn lặng lẽ êm trôi như tự thuở nào.

Gió đêm thổi lướt qua đỉnh mang theo một mùi thơm thoang thoảng mùi hương của một cô gái vừa mới tắm xong.

Ánh sao nhàn nhạt dịu dàng tựa sóng mắt của người tình nhân mỹ lệ.

Tất cả cảnh vật thật êm đềm, thật thơ mộng không còn lại một dấu vết gì của hung sát vừa xảy ra.

Dùng một cảnh trí nên thơ thế này, để giết chết một cô gái đẹp xinh hiền hậu như Tô Dung Dung hung thủ quả là một con người hết sức nhẫn tâm.

Tiểu Phi hai hàm răng mím chặt lấy vành môi cơ hồ rướm máu chàng định tìm trên lan can một vài vết thủng do ám khí để lại, rất có thể nhờ những dấu vết đó, Tiểu Phi có thể truy nguyên ra ám khí lẫn chủ nhân của nó.

Nhưng những trụ, thanh lan can đều được đổi mới tất cả, việc làm chu đáo và kỹ lưỡng của đối phương y như một cô gái trang điểm thật kỹ trước khi lên kiệu về nhà chồng, chăm chút từng vệt phấn trên mỗi lỗ chân lông, quyết không chịu để lộ một chút tì vết khó coi nào trên khuôn mặt. Đối phó với hạng địch thủ như thế, không những phải về trí tuệ và dũng khí, mà còn cần cả một may mắn bất ngờ đưa đến.

Và bây giờ, Tiểu Phi chỉ còn thiếu cái điểm may mắn và chàng cảm thấy mình thiếu rất nhiều !

Tựa mình vào thành lan can, Tiểu Phi cắn môi buồn rầu nhìn ra chân trời thăm thẳm, ánh sao lung linh hình như cũng nhạt mờ cùng ánh mắt ...

Bầu trời, mặt nước, bóng đêm, đối với Tiểu Phi lúc bấy giờ còn là một khoảng mông lung bát ngát trước mắt ...

Đột nhiên, giữa khoảng mông lung vô tâm ấy, lơ dờ hiện lên một chiếc thuyền con từ từ tiến đến.

Trên thuyền một cụ già nón trúc áo tơi đang từ từ nâng bầu độc ẩm tay kia nhẹ khuấy mái chèo.

Khi thuyền trôi ngang qua đình, cụ già đưa mắt ngắm nghía từ đầu đến chân vài lượt, đột nhiên cười to:

-Người trẻ nếu cần mượn rượu giải sầu, xin mời lên thuyền cùng già uống chơi vài chén !

Liếc mắt nhìn sơ qua cụ già, dáng dấp khá phong lưu và hào phóng, Tiểu Phi vuốt vuốt nhẹ chót mũi, đắn đo một thoáng và nhảy ngay xuống thuyền.

Vốn là con người không thích màu mè khách sáo, Tiểu Phi vớ lấy bầu rượu tự rót vào chén uống cạn ngay.

Uống luôn mấy chén liền, Tiểu Phi gõ gõ nhẹ tay vào be thuyền khẽ ngâm:

-Chỉ sợ rượu cạn, đêm tàn ... sầu chưa phai ...

Chàng trao bầu trao chén sang lão ngư ông:

-Lão trượng có đủ rượu để tưới bớt niềm sầu trong lòng tại hạ chăng ?

Hình như đã quen với sắc thái phóng túng của đám người tuổi trẻ khí khái, lão ngư phủ môi dưới khoan một hủ rượu nguyên ssốt vào đầy bầu cho Tiểu Phi rồi mới đáp:

-Đêm đẹp trời trong thế này, tức hạ tại sao lại rơi lệ là gì ?

Nhưng tiếng cười dần dần sượng ngắt chén rượu trên tay cũng đặt mạnh xuống sạp thuyền, hình như cho đến cả rượu là món mà chàng thích nhất, bây giờ cũng không sao nuốt vô, ...

Lão ngư ông thừ ra nhìn chàng một lúc và vụt thở dài:

-Được thấy Lưu huynh vì tôi mà thương tâm như thế tôi dù có chết đi cũng chẳng tiếc gì !

Tiểu Phi nhảy bật dậy như chiếc một lò sao, túm lấy đầu vai lão ngư ông kêu lên thất thanh:

-Dung Dung cô đây mà ... Dung Dung thật đây mà ?

Chàng hầu như quên mình ở trên thuyền con, quên đi chiếc thuyền có thể lật úp xuống hồ, Tiểu Phi cứ ôm siết Tô Dung Dung cười to lên:

-Tôi biết là Tô Dung Dung không khi nào chết, tôi biết là không gì có thể nhẫn tâm giết Tô Dung Dung đâu !

Tô Dung Dung cũng bấu chặt lấy gáy chàng vít xuống cười nhẹ bên tai chàng !

-Buông tôi ra, Lưu huynh không sợ bị người ta nhìn thấy à ?

Tiểu Phi cười xòa:

-Bất quá tôi đang ôm một cụ già non thôi, cho dù họ có thấy cũng chẳng quan hệ!

Chàng dùng tay véo nhẹ chót mũi dọc dừa của nàng cười nói tiếp:

-Một cô Tống Diêm Nhi, một cô Lý Hồng Tụ đủ đã làm tôi nhức đầu rồi, không ngờ cô lại còn liến hơn cả họ một bậc, hại tôi lo gần muốn hụt hơi !

Tô Dung Dung dịu dàng:

-Chẳng phải tôi cố ý muốn thế, mà tôi chỉ muốn làm cho đám người đó tưởng là tôi đã chết thiệt, để họ không còn để ý đề phòng đến tôi nữa. Lưu huynh thử nghĩ, tôi làm sao đành lòng để nhìn Lưu huynh âu sầu chứ ?

Đặt nhẹ nàng trở xuống, Tiểu Phi hỏi:

-Chúng có làm cho Dung Dung bị thương không ?

Tô Dung Dung thở dài:

-Bốn người đó ra tay vừa nhanh vừa độc, may là tôi sớm đã nhìn thấy việc không hay bằng chẳng vậy, tôi khó mà tránh thoát khi chúng hè nhau xuất thủ ám toán một lượt.

Tiểu Phi nghiêng răng gần gần:

-Một con người thù mị như Dung Dung thế này, chúng lại có thể nhẫn tâm hạ thủ, thật là đáng căt đầu cả lũ mới được. Dung Dung mau nói cho tôi biết chúng là ai ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Tôi làm sao biết chúng là ai ?

Tiểu Phi lạ lùng:

-Nhưng Dung Dung có trao đổi vài câu gì với chúng phải không ?

Tô Dung Dung gật đầu :

-Phải ! Hôm qua tôi có đợi anh ở trong đình kia, đột nhiên có bốn người đến, hỏi tên tôi có phải là Tô Dung Dung không, họ lại tự xưng là đệ tử của Chu sa bang và nói rằng Lưu huynh sai họ đến đón tôi !

Nàng ngừng lại điểm một nụ cười, lại nói tiếp:

-Nhưng tôi biết là không khi nào Lưu huynh biết tôi đợi mà sai người đi đón, vì Lưu huynh biết rõ tính tôi rất ghét những người đàn ông lạ mặt, cho nên tôi sinh nghi ngay, không chịu đi theo họ. Lại thấy họ kín đáo lách mắt ra dấu cho nhau, tôi liền để ý đề phòng họ có thể ra tay.

Tiểu Phi gật gù:

-May là Tô muội biết được tôi không khi nào làm điều gì mà Tô muội không thích, nhưng tại sao lúc ấy Tô muội chẳng kèm chế ngay họ, bắt buộc họ khai lai lịch ra ?

Tô Dung Dung đáp :

-Đám người đó thủ đoạn đã âm độc, kế hoạch lại chu đáo, nếu tôi ra tay kiềm chế họ, thế nào phía sau cũng có người đến, biết tôi có đủ sức chống chọi với họ chẳng ? Cho nên ...

Tiểu Phi cười nổi ngay lời :

-Cho nên Tô muội vờ trúng phải ám khí của họ, để tránh khỏi lời thôi ?

Tô Dung Dung cười theo:

-Lưu huynh cũng thừa hiểu là tôi không thích đánh lộn với ai cả !

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhưng tại sao trong nước hồ lại có máu hồng được ? Tô muội đã làm cách nào mà hay thế ?

Tô Dung Dung cười xòa:

-Có gì đâu, khi ngang qua Tế nam, tôi mua cho Diêm Nhi một thỏi son để làm quà !

Tiểu Phi vỗ tay cười to:

-Dù giả dối thế nào, nhưng gặp phải Tô cô nương của ta thì tên đó cũng trở thành kẻ ngốc !

Chàng vụt ngưng ngang tiếng cười, trầm giọng hỏi:

-Nhưng không một ai biết tôi đợi Tô muội ở đây, vậy thì kẻ biết được là ai ? Không lẽ Hắc Trân Châu ? Không, gã không phải là hạng người đó !

Tô Dung Dung lắc lắc đầu :

-Câu chuyện đó gác lại sau này sẽ suy nghĩ !

Tiểu Phi đáp :

-Phải lắm ! Bây giờ chỉ nên hỏi cô, chuyến đi này thu hoạch được những gì ? Có hỏi ra được manh mối người đàn ông nào thường ra vào Thần Thủy Cung chưa ?

Tô Dung Dung lại sặc cười :

-Tôi có đem chuyện đó hỏi nhỏ với người biểu cô tôi, Lưu huynh đoán xem bà ta trả lời thế nào ?

Tiểu Phi nóng nảy:

-Bà ta nói thế nào ?

Tô Dung Dung lại cười sặc lên:

-Cô ấy rằng: đừng nói chi là đàn ông mà dù là một con ruồi đực cũng đừng hòng bay vào Thần Thủy Cung.

Tiểu Phi cũng không dẫn được tiếng cười, nhưng chàng lại nhú mày:

-Nếu không có đàn ông ra vào Thần Thủy Cung, thì cô gái đó tại sao lại có thai ? Bình thường nàng là con người như thế nào ? Có di vật gì để lại chăng ?

Tô Dung Dung thở dài:

-Cô gái ấy tên gọi Tư Đồ Tịnh, người cũng như tên, suốt ngày đắm thắm thanh tịnh, ít nói ít cười, trừ thỉnh thoảng trong thú chơi đàn, nàng không hề thích một thứ gì, không ngờ nàng lại làm chuyện tày trời như thế ?

Tiểu Phi cười chua chát:

-Những cô gái càng đắm thắm dịu dàng, càng ít ăn ít nói, tình cảm lại dồi dào, một khi đã yêu ai là sống chết một lòng cho nên nàng đã thà chịu chết chứ quyết không thổ lộ bí mật của người đàn ông !

Tô Dung Dung thở dài buồn buồn:

-Đối với mọi hạng nữ nhân, Lưu huynh đều hiểu rõ tận tường như thế à ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ chót mũi, lảng nhanh qua vấn đề khác:

-khôn glẽ nàng chẳng có một vật gì lưu lại à ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Không có một món gì cả, chuyển đi này kể như vô công !

Ánh mắt của Tiểu Phi vụt ngời lên:

-Nhưng đám người đó lại sợ Dung muội hỏi ra được manh mối gì, nên dốc tâm giết chết Dung muội để bịt miệng luôn. Như vậy đủ thấy người đó táck đã để lại một manh mối gì nơi Thần Thủy Cung rồi, chỉ vì cho đến bây giờ vẫn chưa có ai lưu ý đến. Nhưng những manh mối đó tại sao không dẫn được sự chú ý của mọi người ?

Tô Dung Dung trầm ngâm đi một lúc, rồi chợt hỏi:

-Còn Lưu huynh, mấy ngày nay đã thu hoạch được những gì ?

Tiểu Phi thuật tóm tắt những điều đã gặp và thấy đêm qua ...

oOo